

РЕШЕНИЕ

№ 36600

гр. София, 06.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 08.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **6168** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на Решение № 5799 от 03.06.2025г., постановено по адм. дело № 4711 по описа за 2025г. на Върховния административен съд (ВАС), Първо отделение, с което е отменено Решение № 4515 от 10.02.2025г., постановено по адм. дело № 5058 по описа за 2024г. на Административен съд – София град (АССГ), Първо отделение, 6-ти състав, с което е отменено Решение № 5875/28.04.2024г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет в частта, в която е отказано предоставянето на хуманитарен статут на Х. А. М., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., непридружен пълнолетен, и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

Производството е по жалба на Х. А. М., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., непридружен пълнолетен, чрез адв. Б. К., назначен за представител по чл. 25 от ЗУБ с Решение № 3513 от 18.12.2023г. на председателя на НБПП, срещу Решение № 5875 от 28.04.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ), с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението било незаконосъобразно, административният акт не отговарял на общите изисквания по чл. 59 от АПК, в него били посочени бланкетни фактически основания и същият се явявал немотивиран. Административният орган не бил изложил поотделно съображения за отказа от предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут, не бил обсъдил изложените от бежанеца данни, както и обстановката в страната му на произход. Не била извършена преценка за актуалната обстановка в С.. Необосновани били изводите, че детето е

икономически мигрант. Незаконосъобразен бил изводът че за чужденеца не съществува реален риск по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган не бил изложил мотиви относно спазването на висшите интереси на детето по смисъла на чл. 6а от ЗУБ, както и не бил обсъдил нарушени ли са правата му по Конвенцията за правата на детето. Отправя се искане до съда за връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. К., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения и моли съда да отмени като неправилно и незаконосъобразно оспорваното решение.

Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при МС, не се явява и не изпраща представител.

За Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се явява представител.

Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба с вх. № ОК-13-2799/12.12.2023г. на РПЦ – С., жалбоподателят Х. А. М., непридружен непълнолетен /към датата на регистрацията/, по смисъла на §1, т. 4 от ДР на ЗУБ, от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, семейно положение – неженен, ЛНЧ [ЕГН], е поискал предоставяне на международна закрила. Личните му данни първоначално са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Установено е, че на 25.11.2023г. в района на [населено място], в самокатастрофирал автомобил са открити 10 чужди граждани без документи за самоличност, по техни данни - от С.. Същото се установява от Заповед рег.№ 6865ПАМ-1057/26.11.2023г. на РД „Гранична полиция“ – Е.. Сред тях е посочен и жалбоподателят.

Срещу подпис лицето е било своевременно запознато с правата си в производството за предоставяне на международна закрила, както и с организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут. Съставена е Евродак дактилоскопна карта.

С молителя е проведено едно интервю – на 22.12.2023г. На него той е заявил, че иска да остане в България и тук да се разгледа молбата му за закрила. Напуснал С. преди около 3 месеца, нелегално, заедно с по големия си брат (не знае на колко години е, но бил пълнолетен). Решението за напускане на С. било взето от баща им. В България влязъл нелегално. Потвърждава катастрофата, при която е намерен. Освен в С., имал роднини в Турция и Германия. Лично той нямал проблеми заради изповядваната религия, но целият сирийски народ имал проблеми с религията, тъй като президентът, който бил шиит, мразел сунитите. Не е членувал в политическа партия или организация, не бил служил в армията и нямал военно обучение, нито бил участвал във военни действия. Не е бил член на въоръжена групировка. Нямало проблеми с властите в С.. Родителите му, които били останали в С. и с които се чувал, били много зле финансово.

Чуждият гражданин мотивира молбата си за закрила с причини от личен характер, като посочва и общото положение и войната в С.. Конкретният повод да напусне страната си бил войната. От 2011г. живеели в [населено място]. Там нямало групировки и сблъсъците били малко по далеч. Посочва случай през 2016г., при който, докато се местели със семейството си, близо до колата им паднала малка ракета. Нито срещу него, нито срещу семейството му имало отправени заплахи. Лично той не бил жертва на насилие, не бил арестуван, съден и осъждан. Решил да напусне страната си в този момент по финансови причини. На въпрос какво би му се случило ако се върне в страната си, отговаря, че нямало как да ходи на училище и да намери работа.

До лицето е подадена покана от 16.01.2024г. за провеждане и на второ интервю. От докладна

записка до директора на РПЦ става ясно, че лицето самоволно е напуснало РПЦ-С., [улица], където е било настанено. От ДАБ е изпратено писмо до СДВР предприемане на действия по издирване на лицето.

Към административната преписка е приложена справка, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно обстановка в С., актуална към 01.04.2024г.

С оспореното в настоящото производство Решение № 5875/28.04.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В него е приел, че чуждият гражданин е мотивирал молбата си за закрила с причини от личен и икономически характер като посочвал и общото положение и войната в С., че бил напуснал С. не за да търси международна закрила, а за да търси по-добър стандарт на живот в посока Европа. Реално чуждият гражданин не бил посочил никакви основателни опасения от преследване по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ. Не били налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Установената фактическа обстановка не давала основание да се приеме че лицето било принудено да напусне страната си на произход поради тежки посегателства, визирани в чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Срещу него не били предприети такива действия нито от официалните власти на С., нито от някоя конкретна групировка която държавата да не е в състояние да контролира. Случаят можело да бъде разгледан и като проява на незаинтересованост и бездействие от страна на търсещия международна закрила, който самоволно напуснал РПЦ и не е уведомил ДАБ за нов адрес, което представлявало мълчалив отказ от подадената молба за международна закрила и израз на пренебрежение към законодателството на държавата, която му предоставила реален достъп до производство за предоставяне на такава закрила. Поради изложеното по-горе, административният орган е отказал предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут на Х. А. М..

Пред съда е представена и втора справка на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ за ситуацията в С., актуална към 01.07.2024г. В нея по-голямата част от информацията се повтаря. Цитират се програми за продоволствено подпомагане, включително в училище, както и за проблеми свързани със снабдяването с електричество и вода. Посочват се атаки срещу конвои на американската армия.

В хода на съдебното производство е представено писмо от Агенция за социално подпомагане (АСП), призована за становище по Закона за закрила на детето, от което е видно, че Според писмо изпратено от ДАБ до АСП, лицето е в неизвестност.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Решението на ДАБ е връчено на представителя на жалбоподателя (адв. К.) на 07.05.2024г., жалбата е подадена до съда на 13.05.2024г., тоест в 14-дневния срок по чл.149, ал.1 от АПК, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от оспорване на административния акт, поради което съдът дължи произнасяне по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При служебната проверка по чл. 168 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган по чл. 75, ал. 1, вр. чл. 48, ал. 1, т. 1 ЗУБ и в установената форма, с излагане на фактически и правни основания за издаването му. Несъгласието на жалбоподателя с тях не обосновава липса на мотиви по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК. Липсва законово изискване за претендираното от жалбоподателя изготвяне на акта в двуезичен вариант - на български език и на езика, който владее. По силата на чл. 14, ал. 1 от АПК административните производства се провеждат на български език, като на лицето, което не го владее, е назначен

преводач съгласно чл. 14, ал. 2 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

Процесното решение е издадено от председателя на ДАБ при МС, който е компетентен орган съгласно правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1- 4 от ЗУБ. Решението е постановено при спазване на изискванията за форма, съдържа фактически и правни основания за постановяването му. Не се констатира съществени нарушения на процесуални норми, обосноваващи отмяната му като незаконосъобразно.

Производството е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е интервю с молителя – непридружен непълнолетен, в присъствието на служебно назначен адвокат на основание чл. 25, ал. 2 ЗПП вр. с чл. 23, ал. 2 вр. с чл. 25, ал. 1 и ал. 3, т. 2 и т. 3 ЗУБ и преводач от/на арабски език. Прието е и становище от директора на Агенция за социално подпомагане от 14.12.2023г.

По време на интервюто на чужденеца е предоставена възможност да изложи съображенията си относно неговата молба за предоставяне на международна закрила. В решението се сочат както фактически, така и правни основания за издаването му. Административният орган излага подробни съображения относно приетото от него, че на жалбоподателя не следва да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, като задълбочено е обсъдена обстановката в страната на произход – С.. Обективизираните в решението фактически съображения имат подробна мотивировка, ясни са, кореспондират на приложените правни норми и дават възможност на жалбоподателя да разбере какви са мотивите, възприети от административния орган, за да постанови решението, с което му се отказва предоставяне на исканата международна закрила. Административният орган е изследвал в мотивите си и данните, изложени в интервюто, като е посочил, че не са изложени факти и обстоятелства, релевантни към молбата за международна закрила, които да бъдат обсъждани. Няма нарушение на правилото на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, частен случай на правилото на чл. 35 от АПК. Видно от данните по преписката, както и от съдържанието на процесното решение, не се установява органът да пропуска да изследва твърдян факт от бежанската история, свързан с личното положение на молителя. Напротив, обследвани са всички заявени от търсещия закрила факти от личната му бежанска история, същите подробно са анализирани, като въз основа на тях ответникът възприема, че те не установяват наличие на предприето по отношение на жалбоподателя преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ в страната по произход. В този смисъл административният орган е изпълнил задължението си при произнасяне по молбата за статут на бежанец и хуманитарен статут да извърши всестранна и задълбочена преценка на всички относими факти, свързани с личното положение на чужденеца с държавата по произход, поради което съдът приема, че няма допуснато съществено процесуално нарушение.

Настоящият съдебен състав намира, че при издаване на решението не е допуснато нарушение на чл. 15, ал. 8 от Закона за закрила на детето, съгласно който детето има право на правна помощ и жалба във всички производства, засягащи негови права или интереси. След регистриране на молбата и предвид факта, че търсещият закрила е непридружен непълнолетен, Председателят на ДАБ към МС на РБ уведомил Дирекция „Социално подпомагане“- К. село“. От събраните доказателства е установено, че на оспорващия е разяснено правото да поиска предоставянето на правна помощ, като му е назначен адвокат от НБПП, който е взел участие в административното производство. Наред с това самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в Директивата- проведено е лично интервю с кандидата в съответствие с чл. 14 от Директивата. От своя страна, на проведеното интервю, кандидатът е дал обяснения, свързани с неговата бежанска история, интервюто е обективизирано в протокол от проведено интервю и самият

оспорващ е подписал същото, като текстът на протокола е преведен на разбираем за него език. Безспорно, в конкретния случай, при провеждане на интервюто, не е присъствал социален работник, но съдът приема, че това не е съществено процесуално нарушение като самостоятелно основание за отмяна по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК – такова, което съществено е ограничило неговите права или ако не беше допуснато, органът би постановил решение в противен смисъл. Правата на лицето надлежно са охранени чрез предоставяне на Агенция за социално подпомагане, според който основните права на непълнолетния непридружен не са нарушени и към момента не съществуват преки и непосредствени рискове за неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието "преследване" е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от с.з., като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1-3. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю не се установява спрямо него да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самият той не е заявил конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Ето защо преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсената защита, са напълно обосновани. Жалбоподателят изрично е заявил, че не е бил насилван по никакъв начин или заплашван, че спрямо него не е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната му на произход. Такива заплахи не са били отправяни и към семейството му.

Основният мотив, който кандидатът за закрила изтъква за напускането на С., е липсата на сигурност и бъдеще в страната му и заради това, че скоро предстои да бъде потърсен за военна служба. Административният орган обоснова е приел, че в момента не е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С., както и че посочените инциденти са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт.

В случая не се установява на оспорващия да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повторяемост за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми. Освен това, принадлежността към определена социална група, сама по себе си не е достатъчно основание за да се приеме, че е налице преследване на дадено лице, а оттам и да се предостави статут на бежанец на това лице.

В действителност жалбоподателят не е бил заплашван, върху него не е било оказвано насилие, не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти, в т.ч. и по етнически или религиозни причини в С.. Член на неговото семейство няма признат в Република България статут на бежанец, което изключва възможността да му се предостави деривативен такъв статут съгласно чл. 8, ал. 9 ЗУБ.

По изложените съображения решението в частта, в която председателят на ДАБ-МС е отказал на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 от ЗУБ да предостави на жалбоподателя статут на бежанец е законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено,

Съдът намира за правилна и преценката на административния орган относно основателността на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай жалбоподателят е напуснал доброволно, а не поради опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07 /Meki E. and Noor E. vs Straatssecretaris van J. /на разширен състав на Съда на Европейските Общности, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011). В него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт

на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справките за Сирийската арабска република на директора на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Съдът цени тези източници на информация като неопровергани доказателства и официални документи по смисъла на чл. 176, ал. 1 от ГПК относно изнесените в същите факти за ситуацията в С., предвид издаването им от специализирани органи по засегнатите в същите въпроси.

В тази насока следва да се отчете и фактът, че самият жалбоподател не споделя конкретни обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С..

Между страните няма спор, а и от представените справки от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС, актуални към 01.04.2024г. и 01.07.2024г. относно общото положение и актуалната политическа и икономическа обстановка в С. съдържа данни за това, че страната се управлява от партията БААС, но изборите от 2020г. не се признават за легитимни от международната общност. Много служби за сигурност на правителството действат без ясно определени юрисдикции и и при извършване на злоупотреби. Във режимът не предприема стъпки за идентифициране, разследване и налагане на наказания на длъжностни лица, извършили нарушения и злоупотреби с правата на човека. Свързани с режима паравоенни групи често нарушават човешките права, извършвайки убийства, физически посегателства, включително сексуални, незаконни задържания, отвличания. Сирийски опозиционни групи в северната част на страната също извършват такива нарушения, включително набират деца за войници. По конституция в страната се зачитат всички религии и е гарантирана свободата на извършване на религиозни ритуали. Въпреки това законите забраняват приемането на друга вяра освен исляма.

Информацията, съдържаща се в представените справки от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС не дава основание да се направи извод, че и към настоящия момент положението в С. отговаря на критериите, заложили в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ –

„вътрешен въоръжен конфликт“, който до степен на безогледност и/или повсеместност е обхванал цялата територия на страната и поставя в риск и от посегателство живота и здравето на всички цивилни граждани.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални. При липса на други противопоставими доказателства, които да оборват фактическите изводи на ответника, съдът не може да обосновава извод за основателност на молбата за предоставяне на статут на сирийския гражданин по реда на чл. 9 от ЗУБ. Още повече, че на съда служебно му е известно, с оглед представените по други дела, актуални справки за Сирийската арабска република на директора на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, че към настоящия момент не са налице данни ситуацията в С. да сочи на наличие на „вътрешен въоръжен конфликт“ по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Ситуацията в С. непрекъснато се подобрява, макар и да е наситена с динамични събития.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът „nonrefoulement“ (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си на произход поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Тези факти не се оспорват от жалбоподателя, който и в проведеното интервю е заявил, че е напуснал страната си на произход заради войната и проблемите в С.. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът „nonrefoulement“. Освен това следва да се има предвид и че, както посочва и ВКБООН, забраната за връщане, предвидена в чл. 33, параграф 1 от Конвенцията от 1951г., сама по себе си не предполага право на лицето да получи убежище в определена държава.

Само фактът, че е непридружен непълнолетен не може да обуслови предоставянето на международна закрила, тъй като опасностите, на които изобщо е изложено населението или част от населението на една държава, обикновено не представляват сами по себе си индивидуални заплахи, които могат да бъдат квалифицирани като тежки посегателства. Административният орган е спазил и нормата на член 8 от Директива 2011/65/ЕС- Вътрешна закрила, като при оценяването на молбата за международна закрила държавите-членки могат да решат, че молителят не се нуждае от международна закрила, ако в част от държавата на произход той няма основателно опасение от преследване или не е изложен на реална опасност от тежки посегателства; или има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства съгласно определението в член 7 и той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. При разглеждането на обстоятелството дали молителят има основателно опасение от преследване или дали е изложен на реална опасност от тежки посегателства, или дали има достъп до закрила

срещу преследване или тежки посегателства в част от държавата на произход в съответствие с параграф 1, държавите-членки вземат под внимание в момента, в който се произнасят по молбата, общите условия в тази част на държавата и личните обстоятелства относно молителя в съответствие с член 4. За тази цел държавите-членки гарантират получаването на точна и актуална информация от съответните източници, като например Върховния комисар за бежанците на Организацията на обединените нации и Европейската служба за подкрепа в областта на убежището.

Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики и в този смисъл не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ за да и се признае хуманитарен статут. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателят не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. икономическите мотиви на жалбоподателят да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

Следва да се посочи, че най-добрият интерес на детето не е въведен от законодателя като задължителна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут в чл. 9 ЗУБ, нито е определен като условие за предоставяне на субсидиарна закрила в глава V от Директива 2011/95/ЕС, предвид което не представлява самостоятелно и достатъчно основание за предоставяне на международна закрила, което да може законосъобразно да замени отсъствието на материалноправните предпоставки за предоставяне на такъв вид закрила, предвидени от българския и европейския законодатели. /за справка - решение на СЕС от 09.11.2021г. по дело C-91/2020, т. 38 и т. 40; решение на СЕС от 04.10.2018г. по дело C-652/16, т. 71/. Изложеното по-горе е застъпено и в съдебната практика на ВАС /Решение № 1878 от 20.02.2023г. по адм. д. № 8939/2022г., IV отд. на ВАС; Решение № 5367 от 22.05.2023г. по адм. д. № 42/2023г., IV отд. на ВАС/, налага извода, за законосъобразно постановен от административния орган отказ за хуманитарна закрила предвид липсата на никоя от хипотезите по чл. 9 ЗУБ.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил законосъобразно решение.

Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, Административен Съд С. – град, I отделение, 63 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. А. М., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., непридружен пълнолетен, чрез адв. Б. К., назначен за представител по чл. 25 от ЗУБ с Решение № 3513 от 18.12.2023г. на председателя на НБПП, срещу Решение № 5875 от 28.04.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ), с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: